

Định Mệnh

Slow

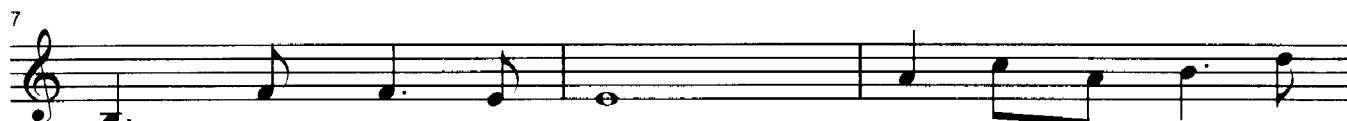
Nguyễn Đình Phùng

Em đến hôm nào trời còn mưa bay. Em đến hôm nào trời còn giăng

mây. Em đến từ đâu khi đời là thiên đường. Nay hồn anh

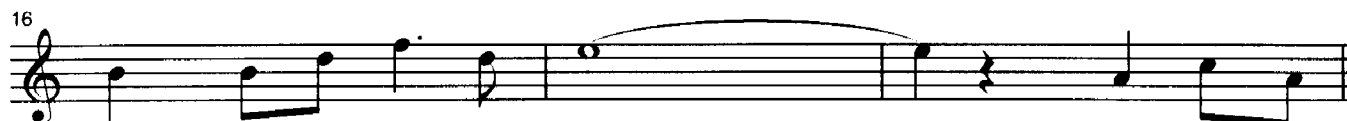
là trái cấm dâng em. Em đến từ đâu hay

từ địa ngục tối tăm, cho hồn anh loạn cuồng, cho lòng anh đón

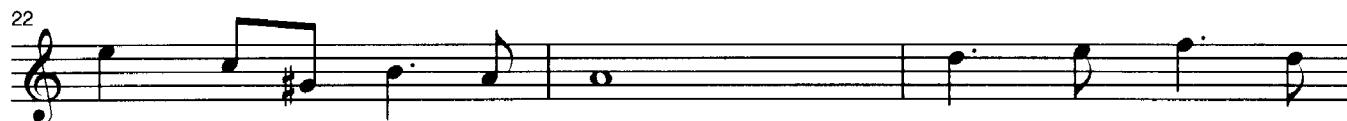
đau. Khi tình đã là định mệnh, là giây trời đời

nhau và mãi trời lòng nhau. Em có chăng

là lời nguyện, từ ngàn kiếp còn mãi bay theo, phủ đời anh u

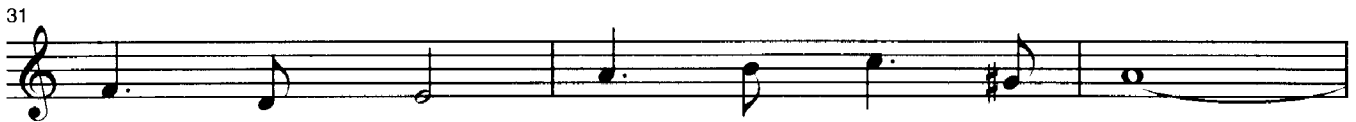
ám, giữ hồn anh mong manh. Nay em hỏi đường

mê, xin đừng phá hoại cơn mộng, tình u uất ngàn năm.

Còn thấy đâu tình đam mê cuối trong đời, tiếc chi người đến hơi tàn, hồn vương

vấn về đâu? Tình đã mất từ đâu?

Em đến hôm nào đời còn hoa bay.

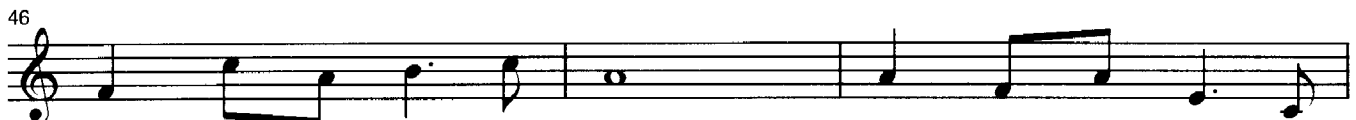
Em đến hôm nào đời nhiều miên man. Em đến ngày nao khi đời

vào trong mộng diu hồn anh trong từng bước lênh đênh.

Tình đã về đâu? Chỉ còn miệt mài bóng ai, cho hồn anh đại

khờ, cho lòng anh vỡ tan. Khi tình đã là định

mệnh, trôi đời nhau và mãi trôi lòng nhau...